

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra To verdener

Citation: Hjortø, Knud: "To verdener", i Hjortø, Knud: *To verdener*, 1905, s. 65. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_05-shoot-idm139784978291648/facsimile.pdf (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: To verdener

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

hånd hænge slapt ned, det hørte også med til legen.
— Helgas hånd kan ikke blive kold, klagede hun.

Han løftede den våde hånd op på sin skulder, den anden kom sely; det var bare deres leg, der blev ved, sa hendes ansigt, og grebet af den stemning, hun havde skabt, tog han hende på sit skød og kysede hende som et lille barn.

Lad os tørre den lille hånd af, sa hun noget efter. Hun lod den stritte ud i luften som noget, der ikke måtte være med i legen.

Han trykkede den op mod sin kind, men hun trak den hastigt og forskrækket bort og klappede kinden undskyldende med den anden hånd. Så vendte hun sig lidt fra ham, hun trængte pludselig til at se verden igen, solskinet, alting, hvordan det så ud nu.

Nej nu skal vi ikke være børn længere, vel? — Hun lo igen ligesom før.

Le med, sa hun med en lille bønlig, klynkende mine, da han ikke var kommet ud af alvoren endnu. Og så lo han. Han gjorde alt, hvad hun vilde.

Denne dag er Helgas, tænkte han.

Skal vi gå lidt? spurte hun. Hun tog hans hånd ganske fint med et par fingre. Sådan vilde hun følges med ham; hun vilde gå og se på ham og tie. Hun anstillede ikke sammenligninger mellem ham og andre, det kunde hun ikke, men hun vidste godt, at alt var kommet sådan, som hun havde ventet det. En stor kærlighed måtte begynde på denne måde. Hvor nyt og overvældende det end var, så forekom det hende dog som noget gammelkendt, hun var straks hjemme i det, uden usikker-